

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXI. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1915.

Treść: № 363. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie.

363.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 10. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i zaopatrzenie.

Dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915. Dz. u. p. Nr. 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia i umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie, zarządza się, co następuje:

I. Zakłady i instytucje, podlegające obowiązkowi opłaty należności.

§ 1.

(1) Zakładami ubezpieczeń w myśl rozporządzenia cesarskiego są te zakłady, które zawierają w sposób zarobkowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego); należą tu w szczególności oznaczone w regulatywie ubezpieczeń z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, jako zakłady ubezpieczeń towarzystwa akcyjne i zakłady (związki, zjednoczenia) polegające na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, które zawierają w sposób zarob-

kowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego), nadto przedsiębiorstwa oznaczonego w § 3., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego rodzaju, które obok innych interesów zawierają także kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele.

(2) Dla uzasadnienia obowiązku należności według rozdziału I. rozporządzenia cesarskiego nie potrzeba państwowego koncesjonowania zakładu jako zakładu ubezpieczeń.

§ 2.

(1) Do instytucji zaopatrzenia (instytutów pensyjnych i prowizyjnych, funduszków pensyjnych, kas pensyjnych, związków pensyjnych itd.) w myśl § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należy zaliczyć zarówno związkowe zakłady zaopatrzenia (§ 1287. p. ks. u. c.) jakoteż takie osobne majątki (fundusze zaopatrzenia), które tworzy się całkiem lub częściowo przez polegające na umowie lub statutach świadczenia uczestników i są na to przeznaczone, by zapewnić dla uczestników lub innych osób (naprzykład wdów i sierót po uczestnikach) przy osiągnięciu pewnego wieku, w razie niezdolności do pracy, braku zarobku lub pewnych innych okoliczności prawo do zaopatrzenia (utrzymania, emerytury, renty na niezdolność do służby, na starość lub wdowiej, jednorazowej odprawy, datków na wychowanie, kosztów pogrzebu lub innych kwot na zaopatrzenie).

(2) Jest przytem bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia przedstawia się jako samoistny podmiot prawny lub czy przysługujący jej majątek należy do trzeciej osoby, nadto czy ten majątek

po rozwiązaniu instytucji zaopatrzenia ma przypaść uczestnikom czy nie. Rządowe zatwierdzenie statutów nie jest potrzebne dla uzasadnienia obowiązku opłaty należności.

(3) Obowiązku opłaty należności nie będzie nadto wykluczała okoliczność, że instytucja oprócz zaopatrzenia będzie służyła i innym celom, że wysokość roszczenia o zaopatrzenie nie jest ustanowiona cyfrowo z góry, lub że nie wszystkim uczestnikom przysługuje prawo do zaopatrzenia.

(4) Wreszcie dla zastosowania rozporządzenia cesarskiego jest bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia została założona przez swych uczestników czy przez trzecią osobę, czy ogranicza się ona do pierwotnych uczestników czy nie, czy posiada własny zarząd, czy też zarządza niem trzecia osoba lub czy trzecia osoba jest obowiązana do zaspakajania roszczeń o zaopatrzenie lub za nie odpowiada.

§ 3.

Powszechny zakład pensyjny (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) podpada pod postanowienia § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego. To samo odnosi się do instytutów zastępczych, które przedstawiają się jako instytucje zaopatrzenia i do ubezpieczycieli na podstawie umów zastępczych (§§ 65. i 66., lit. b, ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), o ile wskutek postanowień statutowych niema zastosowania § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

§ 4.

(1) Obowiązek uiszczania należności, przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, ciąży na wymienionych tam zakładach i instytucjach. Jeśli majątek przysługujący instytucji zaopatrzenia jest częścią składową majątku drugiej osoby, to na tej osobie ciąży obowiązek uiszczania należności.

(2) Przy towarzystwach tontynowych (asocjacyach na przeżycie, tontynach) obowiązek płacenia należności ciąży na tym zakładzie ubezpieczenia, który objął prowadzenie spraw i zarząd majątku towarzystwa tontynowego.

II. Przedmiot należności.

§ 5.

(1) Przez uiszczenie należności według § 1. rozporządzenia cesarskiego czyni się, bez ujemy dla

przepisu § 8. rozporządzenia cesarskiego, zadość obowiązkowi płacenia należności co do kontraktu ubezpieczenia i jego wypełnienia, oraz co do wszystkich umów o jego dalszem trwaniu, zmianie i uchyleniu, nadto co do pożyczek (zaliczek) zakładu ubezpieczenia za zastawieniem własnej polisy (pożyczka na polisę); to samo odnosi się do należności według § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego pod względem uzasadnienia stosunku zaopatrzenia i wszystkich umów o jego dalszem trwaniu, zmianie i uchyleniu oraz pod względem świadczeń na rzecz uprawnionych do zaopatrzenia.

§ 6.

(1) Dla obowiązku należności jest bez znaczenia, czy co do wymienionych w § 5. czynności prawnych wystawia się dokumenty, czy nie (§ 6., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Wystawione co do takich czynności prawnych dokumenty prawne (§ 1., A, l. 3, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), nie podlegają prócz przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należności procentowych, żadnej należności stemplowej (§ 7. rozporządzenia cesarskiego), i to także wówczas, gdy należności procentowe na podstawie storna lub z powodu istnienia jakiegoś innego powodu uwalniającego nie zostaną zapłacone lub zostaną zwrócone.

(3) W szczególności wolne są od należności stemplowych i bezpośrednich: dokumenty na umowy o pożyczkę ubezpieczeniową i na polisę i dokumenty na uzasadnienie stosunku zaopatrzenia (dokument ubezpieczenia, polisa, dowód ubezpieczenia, polisa generalna łącznie z odnośnymi poszczególnymi wykazami, polisa zastępcza i odnowiona, wykazy premiiowe w interesie ubezpieczenia zwrotnego, książeczka członka, skrypt dłużny co do pożyczki na polisę itd.), oraz inne dokumenty o obowiązku opłaty premii (kwity premiiowe itd.) i spłaty pożyczek na polisę, o ile nie przedstawiają się one jako weksle lub dokumenty uważane z nimi co do obowiązku płacenia należności na równi (§ 18. ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26); nadto kwity premiiowe (książeczki płatnicze), kwity zakładu na płacenie procentów od pożyczek na polisę i na spłatę takich pożyczek, kwity na wypłatę szkód, wykazy szkód w zakresie ubezpieczenia zwrotnego, kwity pensyjne i prowizyjne, potwierdzenia odbioru zwrotów premii i innych świadczeń, polegających na kontraktach ubezpieczenia lub stosunkach zaopatrzenia, polise redukcyjne

(klauzule redukcyjne), oraz wszystkie inne dokumenty co do dalszego trwania, zmiany lub uchylenia kontraktu ubezpieczenia lub stosunku zaopatrzenia (dokumenty na stornowania, odkupna polic itd.).

(4) Należytości stempłowej nie podlegają nadto wnioski na ubezpieczenie i to także, jeśli nie pociągają za sobą zawarcia umowy o ubezpieczenie, nadto załączniki polic (aneksy, dodatki do polic, oświadczenia winkulacyjne, klauzule winkulacyjne itp.), bez różnicy, czy przez nie ze względu na miejsce, czas, sposób lub zakres uzasadnionych w kontrakcie ubezpieczenia praw i obowiązków dokonywa się istotnych zmian, czy też nie, nadto dokumenty o badaniu i szacowaniu szkód.

(5) Uwolnienie od stempla rozciąga się, jeśli wymienione dokumenty wystawia się w kilku wygotowaniach, na wszystkie wygotowania.

(6) Wymienione w ustępach 2. do 5. uwolnienie od należytości przysługuje również przytoczonym w § 7. rozporządzenia cesarskiego dokumentom prawnym na oznaczone w § 17., § 18., § 19., ustępy 2. i 5., § 20., § 21., ustęp 4., § 22., § 23., ustęp 3. i § 25., ustęp 4. tego rozporządzenia interesy ubezpieczenia i zaopatrzenia.

III. Podstawa obliczenia należytości.

§ 7.

(1) Za podstawę przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1. rozporządzenia cesarskiego należytości należy przyjąć łączną kwotę świadczeń, dokonywanych rzeczywiście przez biorących ubezpieczenie na rzecz zakładu w ciągu jednego roku czynności (obrotu) zakładu ubezpieczeń.

(2) Tu należą zarówno świadczenia pieniężne, jak i świadczenia w innych rzeczach ruchomych (świadczenia w naturze) a w szczególności prócz właściwych premii także należytości uboczne (uboczne koszta polisy i załączników polic lub dodatków do nich, należytości od polic).

(3) Przy zakładach ubezpieczeń, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy prócz należytości wstępnych (za przyjęcie, wpis), premii (wpłat, wpłat do funduszu rezerwowego, opłat na ubezpieczenie, dodatków z powodu zarazy, rat zapotrzebowania itp.) i innych świadczeń ze strony biorących ubezpieczenie, wciągnąć do podstawy obliczenia należytości także uiszczane przez nich dopłaty dodatkowe (premie dodatkowe, opłaty z powodu szkód itp.).

§ 8.

(1) Instytucje zaopatrzenia winny wciągnąć do podstawy obliczenia należytości, przewidzianej w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, wszystkie świadczenia uskuteczniane rzeczywiście w ciągu roku czynności (roku obrotowego) instytucji przez uczestników lub trzecie osoby na zasadzie umowy lub statutów, o ile świadczenia te służą do tego, by uzasadnić roszczenie do korzystania z zaopatrzenia (należytości wstępne, opłaty członków, taksy za nadanie posady, awans, małżeństwo i wstrzymanie poborów itp.).

(2) Przy instytucjach zaopatrzenia na rzecz funkcjonariuszy należą tu także przewidziane statutami lub umową świadczenia pracodawców i trzecich osób (organizacji pracodawców itp.), uskuteczniane celem uzyskania praw do zaopatrzenia uczestników, bez różnicy, czy świadczenia te polegają na wypełnianiu obowiązku uiszczania opłat, przyjętego na siebie za uczestników, czy też na wypełnianiu własnego obowiązku pracodawców lub osób trzecich.

(3) Dla należytości, przewidzianych w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, nie wchodzi natomiast w rachubę dobrowolne ofiary lub świadczenia słuźbodawców lub trzecich osób, przewidziane wprawdzie statutami lub umową, lecz nie stojące w żadnym związku z uzyskaniem praw do zaopatrzenia poszczególnych uczestników (n. p. jednorazowe lub uskuteczniane w ratach rocznych dary na rzecz funduszu zakładowego, których wysokość nie jest zawiśła od ilości lub świadczeń uczestników).

§ 9.

(1) Za należytości uboczne (§ 7., ustęp 2.) należy uważać w szczególności opłaty na koszta zarządu, należytości za pisanie i manipulację, porto pocztowe, koszta badania lekarskiego, wydatki na szyldy itp.

(2) Natomiast przy obliczaniu należytości nie uwzględnia się tych należytości ubocznych, które przedstawiają się jako zwrot wydatku na publiczną daninę, uiszczoną od odnośnego interesu ubezpieczeniowego państwu lub związkowi autonomicznemu, jak n. p. nałożoną na biorącego ubezpieczenie należytość państwową i opłatę na straź ogniową, którą mają uiścić zakłady ubezpieczeń ogniowych na podstawie ustaw krajowych.

(3) Kar umownych za niewypełnienie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie, procentów zwłoki od premii i opłat ubezpieczonego na koszta badania szkód i koszta sądu rozjemczego, nie należy wciągnąć do obliczenia należytości.

§ 10.

(1) Premia ubezpieczeniowa podlega w swym pełnym, uiszczonym istotnie wymiarze (premia brutto) należyci. Kosztów zarządu (kosztów organizacji, akwizycy, kosztów lekarskich, bieżących wydatków administracyjnych itp.), ewentualnych rozszczeń biorącego ubezpieczenie lub trzecich osób do części premii (na przykład prowizyi) lub do udziału w nadwyżkach obrotowych zakładu ubezpieczeń (udziały w zyskach, dywidendy, bonus), nie należy odliczać, z wyjątkiem, oznaczonym w ustępie 2. Również nie można odliczać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w dochodach z premii zakładu lub instytucyi, dokonujących ubezpieczenia zwrotnego, od tych dochodów z premii.

(2) Tylko przy zakładach, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy wypłacone tym ostatnim udziały w nadwyżkach obrotowych (bonus) przy obliczaniu należyci odliczać od uiszczonych premii wraz z należyciami ubocznymi.

(3) Dopłaty z tytułu przyznanych początkowo zniżek premiovych w razie przedwczesnego rozwiązania zawartego na kilka lat kontraktu ubezpieczenia szkody, podobnie jak udziały w nadwyżkach, uwidocznione w księgach jako dochody z premii (bonus, dywidendy) obracane na podwyższenie ubezpieczenia (ubezpieczenie dodatkowe), podlegają należyci według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego. Natomiast udziały w nadwyżkach, pozostawiane zakładowi za oprocentowaniem, nie podlegają tej należyci.

(4) Nadpłaty premii (to jest części premii już zapłacone, jednakowoż odnoszące się dopiero do następnego roku czynności) i zaległe kwoty premiove, ściągane przez potrącenie przy świadczeniu ze strony zakładu lub instytucyi, które nie zostały jeszcze według § 16. tego rozporządzenia poddane należyci, podlegają należyci w tym roku czynności, w którym je faktycznie ściągnięto.

(5) Premie, które wpłynęły, a zostały zwrócone skutkiem całkowitego lub częściowego rozwiązania kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie (storno), należy wyłączyć z podstawy obliczenia należyci (§ 1., ustęp 1., l. 1., i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(6) Wyłączenie to nie jest jednakże dopuszczalne co do tych premii i rezerw premii, które zwraca się w wykonaniu zobowiązania, zawartego w kontrakcie ubezpieczenia lub umowie o zaopatrzenie lub stosownie do § 146. rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 343, w sprawie wprowadzenia przepisów o kontrakcie ubezpieczenia (ordynacyi ubezpieczeniowej).

(7) Przeistoczenie ubezpieczeń w wolne od premii ubezpieczenia i zarachowanie premii, zeplaconych za przeistoczone ubezpieczenia lub nagromadzone rezerwy premii, są wolne od należyci.

§ 11.

(1) Świadczenia, uskuteczniiane faktycznie w ciągu jednego roku czynności na rzecz uprawnionych ze stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia na podstawie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie lub na podstawie statutu zakładu ubezpieczeń lub instytucyi zaopatrzenia, podlegają przewidzianym w § 1., ustęp 1., l. 2, lub § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należyciom procentowym.

(2) Tutaj należą przy zakładach ubezpieczeń wynagrodzenia szkód oraz wypłaty kwot ubezpieczenia i rent w razie wydarzenia się przewidzianego ubezpieczeniem wypadku, nadto wypłaty za wykupione police, zwroty premii lub rezerw premiovych (§ 10., ustęp 6.) i wypłaty udziałów w zysku (dywidend, bonus); przy instytucjach zaopatrzenia wypłaty kwot zaopatrzenia stosownie do umowy lub statutów, jakoteż rent na starość, rent w razie niezdolności do pracy, rent wdowich i sierocych, datków na wychowanie, ubezpieczonych odpraw, kosztów pogrzebu itp.

(3) Natomiast wypłata ze strony instytucyi zaopatrzenia udziału w nadwyżkach obrotowych (bonus) członkom zakładów, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności, nadto uskuteczniiony przed wydarzeniem się wypadku przewidzianego w umowie o zaopatrzenie zwrot premii lub rezerw premiovych (z procentami lub bez), nie podlegają wymienionym w ustępie 1. należyciom.

(4) Obowiązek opłaty należyci od wymienionych świadczeń nastaje równocześnie z ich faktycznym uskutecznieniem i stosownie do ich wysokości, niezawisłe od tego, kiedy są płatne; w szczególności spłaty na rachunek sumy ubezpieczenia lub wynagrodzenia szkody, które uiszczono po nastaniu przewidzianego ubezpieczeniem zdarzenia lub wypadku, przewidzianego w umowie o zaopatrzenie, podlegają tedy obowiązkowi opłaty należyci już w chwili ich wypłacenia.

(5) Przy obliczeniu należyci nie można z podstawy obliczania wydzielać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w wypłatach ubezpieczającego zwrotnie zakładu lub urzędzenia; również odliczonych przy wypłacie publicznych danin, należących się za stosunek ubezpieczenia lub zaopatrzenia lub zarachowanych wzajemnych rozszczeń zakładu lub urzędzenia (naprzykład z powodu niezaspokojonych pożyczek na police, zaległych procentów od pożyczek lub dłużnych kwot premiovych).

§ 12.

Przewidzianej w § 1., ustęp 1., l. 3, rozporządzenia cesarskiego należności podlega łączna suma pożyczek na police, wypłaconych przez zakład w ciągu jednego roku czynności, oraz łączna suma procentów od pożyczek na police. Co do stornów procentów, które wpłynęły od pożyczek na police, ma odpowiednie zastosowanie § 10., ustęp 5.

§ 13.

(1) Przy obliczaniu przewidzianych w § 1. i § 4. ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należnościach procentowych i przy zastosowaniu odnoszących się do tych należności postanowień tego rozporządzenia, należy przypisanie zapłat lub innych świadczeń na rachunek uważać na równi z zapłatą lub świadczeniem.

(2) Dlatego przypisane na rachunek premie (n. p. wpisanie dywidend na czyjaś rzecz, oraz zaległe premie, odliczone od pożyczki na police, od sumy odkupna policy lub od sumy ubezpieczenia), nadto zaliczone kwoty szkód lub odkupna (odkupna automatyczne), pożyczki na police i zwroty premii, podlegają obowiązkowi należności.

§ 14.

(1) Przewidziana w § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego należność wynosi w bezpośrednim interesie ubezpieczenia gradowego i ubezpieczenia bydła 1 procent, we wszystkich innych bezpośrednich gałęziach ubezpieczenia 2 procent; ustanowiona w § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należność od świadczeń zakładów w bezpośrednim ubezpieczeniu gradowym i bydła, dalej w ubezpieczeniu ogniewem (łącznie z ubezpieczeniem przeciw szkodom, zrządzonym przez piorun lub eksplozyę) i w ubezpieczeniu przewozowem (frachtowem) $\frac{1}{2}$ procent, we wszystkich innych gałęziach ubezpieczenia 1 procent.

(2) Ubezpieczanie szyb szklanych lub dzwonów przeciw szkodom przez pęknięcie i ubezpieczenie przeciw skutkom zastanowienia przedsiębiorstwa, albo też straty czynszu, spowodowanych przez ogień, piorun lub eksplozyę (ubezpieczenie chomage) podlegają należności według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 2 procent i należności według § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 1 procent. Jeśli jednak łączy się w jednym i tym samym zakładzie te ubezpieczenia z ubezpieczeniem ogniewem, to mają zastosowanie stopy należnościowe ubezpieczenia ogniowego.

(3) Ubezpieczenie okrętowe (casco) i walorów, oraz deklaracja interesu przy przedsiębiorstwach

kolejowych i okrętowych należy pod względem stóp należnościowych uważać na równi z ubezpieczeniem przewozowem.

§ 15.

(1) Ubezpieczenie pensyjne funkcjonariuszy, pozostających w służbie prywatnej lub niektórych funkcjonariuszy publicznych (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym) podlega, stosownie do tego, czy ubezpieczenia dokonuje zakład ubezpieczeń (względnie instytucja ubezpieczenia stosownie do § 4. ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego) czy też jaka inna instytucja zaopatrzenia, należnościom stosownie do § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, w zakresie, ustanowionym w § 87., ustęp 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym.

(2) Zwrot nienależnie zapłaconych premii, lub udziałów premiowych z powodu wygaśnięcia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia i zwrot wkładek (§§ 25., 36., 68., i artykuł IV. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym) oraz oznaczone w § 2., l. 6, § 68., § 92. b i § 70., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym przekazanie i przeniesienie ogółu ubezpieczeń, są wolne od należności.

§ 16.

(1) Zakładom i instytucjom, w których prowadzi się księgi i zamknięcia rachunkowe nie według rzeczywiście uskutenianych lecz według przypisanych świadczeń (§ 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) dozwala się brać za poprzednim doniesieniem przypisane świadczenia za podstawę wymiaru należności.

(2) Storna (§ 10., ustęp 5.) przypisanych premii i procentów od pożyczek należy w tym wypadku wyłączyć z podstawy obliczenia należności.

IV. Ubezpieczenie zwrotne.

§ 17.

(1) Interes ubezpieczenia zwrotnego (interes pośredni, interes przekazania) podlega tylko należności, którą ma uiszczać bezpośrednio ubezpieczyciel zwrotny, wynoszącej $\frac{1}{2}$ procent rocznej sumy łącznej wszystkich wpływających lub przypisanych na czyjaś rzecz na podstawie kontraktu ubezpieczenia zwrotnego świadczeń ubezpieczonego zwrotnie zakładu (§ 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(2) Od tej należności wolne jest przeniesienie ogółu ubezpieczeń przy rozwiązaniu zakładu ubezpieczeń lub instytucji zaopatrzenia przez ich połączenie z jakimś innym zakładem lub instytucją, oraz przewidziane w § 71., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym całkowite ubezpieczenie zwrotne ogółu ubezpieczeń w powszechnym zakładzie pensyjnym dla funkcjonariuszy.

(8) Przyznanych ubezpieczonemu zwrotnie zakładowi przez ubezpieczyciela zwrotnego prowizji (udziałów w zyskach, wynagrodzeń zwrotnych) nie można odliczać od podstawy wymiaru należności. Do stornów mają zastosowanie § 10., ustęp 5., lub § 16., ustęp 2.

§ 18.

(1) Ubezpieczenia zwrotne tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń oraz tutejszokrajowych zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń, dokonywane przez tutejszokrajowe zakłady ubezpieczeń, są wolne od należności, jeśli:

1. zostanie umówione pisemnie w sposób obowiązujący obydwie strony, że przekazania i ich przyjęcie mają nastąpić w oznaczonej z góry na cały czas trwania umowy, a nie ulegające zmianom od wypadku do wypadku kwocie częściowej sumy ubezpieczenia, nadto gdy:

2. przekazane ubezpieczenia dotyczą jedynie bezpośrednich, podległych w Austrii należności interesów ubezpieczeniowych przekazującego zakładu, a ubezpieczyciel zwrotny jest według zasad zakładu uprawniony do prowadzenia bezpośredniego interesu w odnośnej gałęzi ubezpieczenia (ubezpieczenie łączne, ubezpieczenie zwrotne kwoty).

(2) Objęciu przez inny zakład jako przystępujący ubezpieczyciel zwrotny premii lub części tych premii, przekazanych na ubezpieczający zwrotnie zakład, nie przysługuje uwolnienie od należności.

(3) Korzystanie z oznaczonego w ustępie 1. uwolnienia od należności jest zależne od warunku, że umowy, któremi zgodzono się na oddanie i przyjęcie ubezpieczenia, zostaną, o ile to już nie nastąpiło przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, przedłożone w uwierzytelnionym odpisie, najpóźniej jednocześnie z przedłożeniem rocznego zamknięcia rachunków odnośnego obrotu władzy skarbowej I. instancji (§ 37., ustęp 1.). Nadto winny zakłady obejmujące przestrzegać co do swych obrotów w zakresie ubezpieczenia zwrotnego przepisów §§ 31., 32. i 38.

V. Interesy zagraniczne zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia, mających siedzibę w obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie cesarskie.

§ 19.

(1) Zakłady ubezpieczenia, mające siedzibę w Austrii, są co do interesów ubezpieczeniowych, zawieranych przez nie za granicą w charakterze ubezpieczycieli, obowiązane zasadniczo do uiszczania należności, przewidzianych w § 1. rozporządzenia

cesarskiego, bez względu na to, czy zachodzą warunki § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, czy też nie.

(2) Wyjątek od tego obowiązku opłaty należności nastaje co do bezpośredniego interesu ubezpieczeniowego pod wymienionym w ustępie 6. warunkiem tylko wówczas, gdy kontrakt ubezpieczenia został zawarty za granicą przez znajdującego się tam samoistnie występującego wobec osób trzecich zastępcy (agenta, reprezentanta) tutejszokrajowego zakładu ubezpieczeń, a ten zastępca w czasie zawarcia kontraktu bądź według przepisów państwa, dla którego obszaru jest on ustanowiony zastępcą zakładu, bądź na podstawie pisemnego pełnomocnictwa, był uprawniony do samoistnego zawierania i załatwiania interesów ubezpieczeniowych (w szczególności do zawierania kontraktów ubezpieczeniowych i do likwidacji szkód) i to z tym skutkiem, że kontrakt ubezpieczenia staje się prawomocnym dla biorącego ubezpieczenie dopiero przez podpisanie przez zastępcę.

(3) Uwolnienie rozciąga się na wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczenia biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które odnoszą się do tego rodzaju zawartych za granicą kontraktów ubezpieczenia.

(4) Uwolnienia tego nie narusza okoliczność, iż ze względów kontrolnych pełnomocnictwo zastępcy w jego wewnętrznych stosunkach z zakładem — na przykład co do przyjmowania i odrzucania wniosków na ubezpieczenie, badania i likwidowania szkód itd. — jest ograniczone, lub że sporządzanie dotyczących interesu ubezpieczeniowego dokumentów odbywa się w obrębie państwa i że się je po podpisaniu przez tutejszokrajowe organa zakładu ubezpieczeń przesyła za granicę w celu umieszczenia podpisu przez zastępcę.

(5) Oznaczone w ustępie 2. uwolnienie przysługuje także interesowi ubezpieczenia zwrotnego austriackich zakładów jako ubezpieczycieli zwrotnych, w razie, jeśli kontrakt ubezpieczenia zwrotnego został pisemnie zawarty za granicą przez uprawnionego do zawierania takich kontraktów zastępcę austriackiego zakładu ze znajdującym się za granicą zakładem ubezpieczenia (ubezpieczonym zwrotnie), a uiszczania opłat ubezpieczeniowych zwrotnie do rąk zastępcy zagranicą w umowie nie wykluczono i te opłaty także faktycznie uskuteczniane są wyłącznie do rąk zastępcy za granicą.

(6) Zakłady, pragnące czynić użytek z przewidzianego w ustępach 2. do 5. uwolnienia od należności, winne, o ile to się nie stało już przed chwilą wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, wykazać najpóźniej równocześnie z rocznym zamknięciem

rachunków (§ 37.), że zachodzą wymienione warunki uwolnienia od należitości. W szczególności należy przedłożyć pełnomocnictwa zagranicznych zastępców i oznaczone w ustępie 5. kontrakty ubezpieczenia zwrotnego w uwierzytelnionym odpisie i to o ile nie są one zawarte w jednym z języków krajowych, w uwierzytelnionem tłumaczeniu w formie wyciągu i na żądanie władzy skarbowej należy podać treść wchodzących w rachubę zagranicznych przepisów. Zakłady ubezpieczeń winny nadto prowadzić w księgach swe czynności w sposób, przepisany w §§ 31. i 32. i przy sposobności rocznego zamknięcia rachunków dostarczyć przepisanego w § 38. wykazu interesów tutejszokrajowych i zagranicznych.

§ 20.

(1) Instytucjom zaopatrzenia, mającym siedzibę w Austrii, przysługuje przewidziane w § 9., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego uwolnienie od należitości dla wszystkich, oznaczonych w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego czynności, o ile odnoszą się one do czasokresu, w którym uprawniony do zaopatrzenia ma swe zwykle miejsce zamieszkania wyłącznie poza granicą Austrii.

(2) To uwolnienie od należitości jest zależne od warunku, że przy sposobności zamknięcia rachunkowego dostarczy się przewidzianego w § 38. wykazu czynności wolnych od należitości i na żądanie władzy skarbowej wykaże się, że zachodzą warunki dla uwolnienia.

VI. Interesy ubezpieczeniowe zagranicznych zakładów ubezpieczenia.

§ 21.

(1) Oznaczone w § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego interesy ubezpieczeniowe przebywających w Austrii zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń podlegają tym samym należitościom (§ 1. rozporządzenia cesarskiego) co interesy ubezpieczeniowe tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(2) Jako podlegające obowiązkowi należitości w myśl poprzedniego ustępu przedstawiają się z jednej strony wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczenia biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które polegają na kontraktach ubezpieczenia, zawartych w obrębie państwa lub zagranicą przez tutejszokrajowe zastępstwo lub filię w charakterze ubezpieczyciela lub też tylko przez ich pośrednictwo, z drugiej zaś strony podobnego rodzaju czynności na podstawie kontraktów ubezpieczenia,

które nie zostały zawarte lub zapośredniczone przez to zastępstwo lub filię, o ile ich załatwienie podejmuje lub w niem pośredniczy tutejszokrajowe zastępstwo lub filia.

(3) Tutejszokrajowe zastępstwa lub filie są przeto co do tych kontraktów ubezpieczenia, które zawierają lub w których pośredniczą, obowiązane w szczególności do bezpośredniego uiszczania należitości stosownie do § 1. rozporządzenia cesarskiego od wszystkich, gdziekolwiek wpływających opłat ze strony biorących ubezpieczenie, łącznie z procentami od pożyczek na police i od wszystkich świadczeń na rzecz uprawnionych z kontraktu ubezpieczenia (§ 11.) łącznie z pożyczkami na police; tym należitościom podlegają nadto opłaty i świadczenia na podstawie wszystkich innych kontraktów ubezpieczenia, o ile tutejszokrajowe zastępstwo lub filia podejmuje ich załatwienie lub w nich pośredniczy.

(4) Od tego obowiązku należitości wyłączone są jednak czynności, wynikłe z kontraktów ubezpieczenia, zawartych lub zapośredniczonych przez tutejszokrajowe zastępstwo lub filię, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie dotyczy położonej tam nieruchomości, o ile to zastępstwo lub ta filia nie zajmuje się przeprowadzeniem wspomnianych kontraktów.

§ 22.

(1) Pod wymienionymi w § 19., ustępy 2. do 6., zastrzeżeniami i warunkami jest interes zagraniczny tutejszych zastępców i filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń wolny od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należitości wówczas, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie odnosi się do położonej tam nieruchomości a interes ubezpieczeniowy zawiera samoistny agent lub reprezentant (subagent) zastępstwa lub filii w takim państwie, w którym odnośny zagraniczny zakład ubezpieczenia niema ani siedziby ani zastępstwa lub filii.

(2) Co do przewidzianych w § 18. i § 23., ustęp 3., uwolnień od należitości uważa się tutejszokrajowych zastępców i także filie zagranicznych zakładów ubezpieczeń na równi z tutejszokrajowymi zakładami ubezpieczeń.

§ 23.

(1) Kontrakty ubezpieczenia, zawierane przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń jako ubezpieczycieli za granicą bez pośrednictwa znajdującego

się w Austrii zastępstwa lub filii, oraz dowody odbioru wypłat, dokonywanych przez ubezpieczycieli na podstawie takich kontraktów, należy w razie, jeśli zachodzą warunki § 23. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zgłosić w myśl §§ 43. i 44. powołanej ustawy do urzędowego wymiaru oznaczonych w § 2., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego należności procentowych; wszystkie inne czynności prawne, zawierane w tych zakładach, a odnoszące się do interesu ubezpieczeniowego oraz dokumenty, podlegają ogólnym przepisom o należnościach. Dowody odbioru świadczeń ze strony biorącego ubezpieczenie są — w razie uiszczenia należności od kontraktu ubezpieczenia — wolne od należności.

(2) Należności, uiszczone dowodnie od kontraktu ubezpieczenia stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego wskutek załatwienia tego kontraktu przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, należy wliczyć na żądanie do należności procentowej, jaką się ma wymierzyć według § 2., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego; załatwienie kontraktu ubezpieczenia, podlegającego wymienionej ostatnio należności, przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, podlega należnościom stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego tylko o tyle, o ile one przekraczają uiszczone od kontraktu, ubezpieczenia należności na podstawie § 2., ustęp 2., l. 1., rozporządzenia cesarskiego.

(3) Interesy ubezpieczenia zwrotnego, zawarte za granicą przez zagraniczne zakłady ubezpieczenia jako ubezpieczycieli zwrotnych bez pośrednictwa znajdującego się w Austrii zastępstwa lub filii, z zakładami ubezpieczeń, mającymi siedzibę w Austrii, przyznaje się zwolnienie od należności procentowych, ustanowionych w § 2., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego.

(4) Za uiszczenie należności procentowych, oznaczonych w ustępie 1., odpowiada stosownie do §§ 71. i 73., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, każdy, kto czyni w Austrii urzędowy użytek z jednego z wymienionych w § 2., ustęp 2., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego dokumentów lub też jakieś wypełnia na zasadzie dokumentu zobowiązanie lub też na podstawie takiego dokumentu zawiera inną, wiążącą prawnie czynność, oraz ten, u którego się taki dokument znajduje w czasie, w którym po przeniesieniu go do tutejszych krajów nastaje obowiązek do uiszczenia stempli stosownie do § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 24.

Jeśli daty, potrzebne stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla wymierzenia należności, nie są zamieszczone w pozycjach dochodu i rozchodu rachunku obrotowego, jaki ma być podłożony przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię stosownie do rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, winno to zastępstwo lub filia dostarczyć tych dat władzy skarbowej I. instancyi w obrachunku rocznym (§ 37.).

VII. Węgierski i bośniacko-hercegowiński interes ubezpieczenia i zaopatrzenia.

§ 25.

Przepisy rozporządzenia cesarskiego nie naruszają postanowień zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268 umowy, zawartej między Ministrem skarbu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej co do należności stemplowych i bezpośrednich, stempla konsumcyjnego i taks, oraz przepisów rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

(2) W myśl § 4. d, tej umowy podlegają tedy należnościom, przewidzianym w § 1. rozporządzenia cesarskiego, które stosownie do postanowień rozporządzenia cesarskiego i niniejszego rozporządzenia należy wykazać i uiszczyć bezpośrednio, węgierskie i bośniacko-hercegowińskie zakłady ubezpieczeń (§§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego), które posiadają w Austrii filie lub agencje, co do zawartych przez te ostatnie lub przez nie zapośredniczonych umów ubezpieczenia, odkupna polie i pożyczek na police, bez względu na to, czy filia lub agencja jest uprawniona samoistnie lub nie do definitywnego zawierania interesów, i gdzie podejmuje się wynikających z tych interesów czynności.

(3) Postanowienia poprzedzającego ustępu należy stosować analogicznie także do stosunków zaopatrzenia, ustanowionych lub zapośredniczonych przez znajdujące się w Austrii filie węgierskich i bośniacko-hercegowińskich instytucji zaopatrzenia, nadto do stosunków zaopatrzenia między instytucjami zaopatrzenia dla funkcyjaryuszy towarzystw i zakładów, które według statutów mają swą siedzibę tak w Austrii

jak i na Węgrzech (względnie w Bośni i w Hercegowinie) i przedsiębiorstw komunikacyjnych, których ruch rozciąga się na Austryę i Węgry (względnie Bośnię i Hercegowinę) z jednej, a mieszkającymi w Austrii uczestnikami takich urządzeń z drugiej strony; co do tych uczestników, którzy zamieszkują poza wymienionymi obszarami państwa, winno się te należności uiszczać tylko wówczas, gdy finansowe czynności instytucji zaopatrzenia odbywają się w Austrii. Odnośnie czynności podlegają należnościom stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Do znajdujących się w Austrii filii i agencji węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczenia mają przyznane w § 18., § 19., ustępy 2. do 6., i § 23., ustęp 3., uwolnienia od należności zastosowanie pod wymienionymi tam zastrzeżeniami i warunkami.

(5) Przy rachunku rocznym który ma się przedkładać stosownie do § 37., winny znajdujące się w Austrii filie i agencje węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia dostarczać zestawienie rocznych kwot tych przedsięwziętych w Austrii czynności, co do których należności mają wpłynąć dla węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

(6) Czynności, wynikające z kontraktów ubezpieczenia, odkupna polisy i pożyczek na polisy, zawartych przez węgierskie i bośniacko-hercegowińskie filie i agencje austriackich zakładów ubezpieczeń, są uwolnione od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należności. To samo odnosi się do należności, które ma się stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego uiszczać od ustanowionych lub zapośredniczonych przez węgierskie lub bośniacko-hercegowińskie filie austriackich instytucji zaopatrzenia.

(7) Austriackie zakłady ubezpieczenia winny zapisywać w swych księgach według przepisów §§ 31. do 33. wszystkie czynności, odnoszące się do krajów świętej korony węgierskiej i krajów Bośni i Hercegowiny i wykazywać przy sposobności rachunku rocznego (§§ 37. i 38.). Austriackie instytucje zaopatrzenia winny wykazywać podlegające należnościom czynności tylko przy sposobności rocznego rachunku.

VIII. Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia prywatnego.

§ 26.

(1) Ubezpieczenia pensji na wypadek niezdolności do pracy, na starość, pensji wdowich i sierocych na rzecz robotników, czeladników i uczniów, uskuteczniane przez związki i stowarzyszenia, które

polegają na zasadzie wzajemności, nie prowadzą obliczonego na zysk przedsiębiorstwa i nie zajmują się jednocześnie innymi interesami ubezpieczeniowymi, podobnie jak ubezpieczenia, uskuteczniane przez związki wymienionego wyżej rodzaju, a mające za przedmiot przejściowe wsparcia na rzecz wdów i sierót bez prawa do oznaczonych cyfrowo świadczeń i wsparcia dla chorych (zasiłki na wypadek choroby, pomoc lekarską, środki terapeutyczne i pobieranie lekarstw) oraz koszty pogrzebu w najwyższej kwocie 400 K, są uwolnione od obowiązku uiszczania przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, oraz w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należności także wtedy, jeśli przyrzeczenie świadczeń zakładu lub instytucji nie jest zawisłe od niezdolności do zarobkowania uprawnionego na podstawie stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia.

(2) Związkom, nie ograniczającym się do wymienionych tu interesów ubezpieczeniowych, to uwolnienie nie przysługuje.

§ 27.

Podobnego uwolnienia udziela się na podstawie upoważnienia udzielonego w § 10., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego także związkom ubezpieczenia bydła, opartym na zasadzie wzajemności, które składają się według swych statutów wyłącznie lub przeważnie z posiadaczy mniejszych gospodarstw rolnych lub leśnych, ograniczają swój obrót gospodarczy na ograniczony co do przestrzeni obszar, to jest na jedną lub więcej sąsiadujących ze sobą i wymienionych w statutach gmin miejscowych i dopuszczają na członków tylko takie osoby, które mają na tym obszarze swe miejsce i zamieszkania i tam posiadają grunt i rolę.

§ 28.

(1) Związki oznaczonego w §§ 26. i 27. rodzaju winny, zanim jeszcze uczynią użytek z uwolnienia od należności, prosić władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dołączeniem statutów o uznanie, że istnieją ustawowe warunki dla uwolnienia od należności. O każdej zmianie statutu należy donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 14 dni po jej zatwierdzeniu przez władzę.

(2) Przeciw rozstrzygnięciu władzy skarbowej I. instancji przysługują związkowi (stowarzyszeniu) ustawowe środki prawne.

(3) Jeśli się nie dopełni warunków uwolnienia od należności lub jeśli związku (stowarzyszenia) nie można skutkiem zmiany statutów zaliczyć do związków, oznaczonych w §§ 26. i 27., wówczas traci się udzielone uwolnienie od należności.

§ 29.

(1) Tutejszokrajowym zakładom ubezpieczenia bydła, otrzymującym zaliczki z funduszków publicznych, może Ministerstwo skarbu udzielić co do uprawianych przez nie interesów ubezpieczenia bydła na czas trwania tego wsparcia całkowitego lub częściowego uwolnienia od należności, przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego, jeśli miejscowy zakres działania zakładu ogranicza się w myśl statutów i w rzeczywistości do okręgu administracyjnego jednej krajowej władzy skarbowej.

(2) O przyznanie tej ulgi winny zakłady ubezpieczenia bydła prosić władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dołączeniem statutów, warunków ubezpieczenia i sprawozdania czynności za ostatni ukończony rok czynności.

(3) Prośbę rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania, z wykluczeniem prawa wnoszenia jakichkolwiek zażaleń. Przyznane uwolnienie od należności traci się przez odjęcie wsparcia z funduszków publicznych.

(4) O tem odjęciu winien zakład donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 30 dni po odnośnem zawiadomieniu.

IX. Prowadzenie ksiąg.

§ 30.

Zakłady ubezpieczeń i instytucje zaopatrzenia uwalnia się od obowiązku prowadzenia i przedkładania dzienników, przewidzianych w punkcie 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102, i w § 7. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. kwietnia 1866, l. 18840, Dz. u. p. Nr. 19.

§ 31.

(1) Zakłady, korzystające z uwolnienia od należności od swoich węgierskich lub bośniacko-hercegowińskich interesów ubezpieczeniowych (§ 25.), od bezpośredniego lub pośredniego interesu zagranicznego (§§ 19., 22. i 25.) lub od interesu ubezpieczenia wspólnego (§§ 18., 22. i 25.), winny zapisywać w księgach swe czynności stosownie do żadanego dla nich uwolnienia od należności, otwierając po jednej kolumnie dla obrotów, podlegających obowiązkowi należności i uwolnionych od tego obowiązku, a to odrębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w obrębie tych gałęzi ubezpieczenia według podanych niżej tytułów I do VIII, oddzielnie, a mianowicie według następującego sposobu podziału:

I. Premie:

1. Premie z interesu tutejszokrajowego, osobno dla

- a) premii z bezpośredniego tutejszokrajowego interesu;
- b) premii z tutejszokrajowego pośredniego interesu, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

2. Premie z interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, osobno dla

- a) premii z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedziby przedsiębiorstwa, z którego pochodzą;
- b) premii z pośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

II. Należności uboczne (należności od polic):

1. Z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;
2. z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z którego pochodzą.

III. Storna:

Tak, jak premie i należności uboczne.

IV. Wynagrodzenia szkód wraz ze zwrotami premii:

1. Szkody z tutejszokrajowych interesów, osobno według

- a) szkód z bezpośredniego interesu;
- b) szkód z pośredniego interesu.

2. Szkody z węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego interesu, oddzielnie według

- a) szkód z bezpośredniego interesu, z rozdzieleniem według siedziby przedsiębiorstwa, z której pochodzą;
- b) szkód z bezpośredniego interesu.

V. Udziały w zyskach (dywidendy, bonus. § 11., ustęp 2.):

1. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;

2. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i z zagranicznego, z rozdzieleniem według odnośnych siedzib przedsiębiorstwa.

VI. Kwoty odkupna polic:

Jak wynagrodzenie szkód.

VII. Pożyczki na police i

VIII. Procenty od pożyczek na police:

Jak udziały w zyskach.

(2) Za siedzibę przedsiębiorstwa uważa się tylko takie filię lub zastępstwa, które stoją w bezpośrednim obrocie rachunkowym z główną siedzibą.

§ 32.

(1) Do tego przepisu o prowadzeniu ksiąg winien zakład ubezpieczeń zastosować się według własnego wyboru albo przez otwarcie potrzebnych kont w samej księdze głównej lub przez prowadzenie urządzonych dokładnie według powyższych przepisów zapisków pomocniczych (skontrów).

(2) Do tych zapisków pomocniczych należy wpisywać oddzielnie obroty poszczególnych, tutejszokrajowych, węgierskich, bośniacko-hercegowińskich i zagranicznych siedzib przedsiębiorstwa z pierwotnego materiału (bordereaux, list, listów itp.) miesięcznie lub kwartalnie, i zesumować według oznaczonego powyżej rozdziału; następnie należy obliczyć łączną sumę z interesu tutejszokrajowego, węgierskiego (bośniacko-hercegowińskiego) i zagranicznego, wypadającą dla każdego z tytułów, podanych pod I do VIII. Na końcu każdego roku czynności należy na osobnej karcie zapisku pomocniczego sporządzić przegląd, w którym należy uwidocznic kwoty zamknięcia rocznego poszczególnych tytułów I do VIII, a mianowicie tak z oznaczeniem powyżej rozdzieleniem, jak też razem dla każdego tytułu.

§ 33.

Czynności, dotyczące interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego austriackich zakładów ubezpieczeń, należy wpisać do kolumny, dotyczącej czynności wolnych od obowiązku należności lub podlegających temu obowiązkowi, stosownie do tego, czy kontrakty ubezpieczenia, odkupna lub pożyczki, na których się czynności opierają, zostały zawarte lub zapośredniczone przez filię (agencję), lub nie, bez różnicy, czy te czynności odbywają się wewnątrz, czy poza granicami Austrii.

§ 34.

Jeśli rok czynności zakładu ubezpieczenia nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, to odpowiadające dotychczasowym przepisom prowadzenie ksiąg można wykonywać aż do rozpoczęcia się tego roku czynności, który poczyna się w ciągu roku 1916.

X. Zapłata należności.

§ 35.

Sposób, miejsce i czas zapłaty należności.

(1) Należności procentowe, przewidziane w § 1. i w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, które ma się uiścić bezpośrednio, bez urzędowego wymiaru, należy obliczyć według

łącznej kwoty oznaczonych tam rocznych świadczeń i są one płatne 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności zakładu ubezpieczenia lub instytucji zaopatrzenia.

(2) Wolno jednak zakładowi lub instytucji zapłacić te należności najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności; w tym wypadku ma się uiścić pięcioprocentowe odsetki za czas od 15. dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po roku czynności, aż do dnia zapłaty.

(3) Należność ma się zapłacić za dostarczeniem poświadczenia złożenia u tego urzędu, powołanego do przyjmowania zapłat należności (urząd podatkowy, kasa skarbową, kasa urzędu taks, urząd skarbowy itd.), w którego okręgu urzędowym ma siedzibę zarząd centralny zakładu lub instytucji, zaś przy zakładach i instytucjach, mających siedzibę za granicami Austrii, ich zastępstwo lub filia (filia lub agencja).

(4) Poświadczenie złożenia, które należy zaopatrzyć datą i podpisać, ma zawierać wpłaconą kwotę w cyfrach i słowami, nazwę i siedzibę zarządu centralnego zakładu lub instytucji, przedmiot należności, okres czasu, za który uiszcza się należności, nadto w razie, jeśli złożenie następuje przed rocznym rachunkiem, uwidocznic podstawę obliczenia w końcowych kwotach zamknięcia rachunkowego, jednak oddzielnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w ich granicach osobno według premii (świadczeń na rzecz instytucji ubezpieczenia), należności ubocznych, wynagrodzeń szkód (kwot zaopatrzenia) łącznie ze zwrotami premii, nadto według udziałów w zyskach, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od takich pożyczek, w końcu zastosowaną stopę należnościową.

(5) Należność winno się obliczyć stosownie do § 5., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, zbierając razem sumy obrotów, podlegające tym samym stopom należnościowym, według stopni wartości od każdych 40 K; należy przytem przyjąć za pełną każdą kwotę resztującą poniżej 40 K, lecz wynoszącą 2 K lub więcej, zaś kwoty resztującej poniżej 2 K nie uwzględniać.

§ 36.

Splaty na rachunek.

(1) Aż do 14. dnia miesiąca, następującego po każdym kwartale czynności zakładu lub instytucji, należy na rachunek prawdopodobnego długu należnościowego uiścić za ten kwartał spłatę na rachunek w wymiarze czwartej części długu należnościowego, obliczonego za pełny rok czynności zakładu lub instytucji na podstawie bezpośrednio poprzedzającego rachunku rocznego (§ 35., ustęp 1., i § 37.).

(2) Spłata na rachunek za czwarty kwartał odpada, jeśli ostateczny dług należyciowy uiszcza się w czasie jego płatności (§ 35., ustęp 1.).

(3) Nowo powstające zakłady i instytucje winny aż do ustalenia pierwszego długu należyciowego, który ma być zapłacony według postanowień rozporządzenia cesarskiego (§ 35., ustęp 1.), obliczyć spłaty na rachunek przy zastosowaniu § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego stosownie do czynności, które miały miejsce istotnie w pierwszym. pełnym kwartale czynności.

§ 37.

Roczne zamknięcie rachunków.

(1) W celu ostatecznego obrachowania długu należyciowego winien zakład lub instytucja najpóźniej do 14. dnia siódmego następującego po roku czynności miesiąca przedłożyć władzy skarbowej I. instancji (powiatowej dyrekcji skarbu, urzędowi wymiaru należyci), w której okręgu urzędowym znajduje się centralny zarząd zakładu lub instytucji, zaś przy zakładach i instytucjach, mających swą siedzibę poza granicami Austrii, znajdujące się w Austrii zastępstwo lub ekspozytura (filia lub ajencya), przedłożyć zamknięcie rachunkowe, dotyczące czynności ostatniego ubiegłego roku czynności, dołączając wygotowanie zamknięcia rachunkowego (rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa lub specjalnego rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa i bilansu) i złożonego ewentualnie sprawozdania rachunkowego.

(2) To roczne zamknięcie rachunkowe winno zawierać w osobnych rozdziałach:

1. Kwoty roczne wszystkich obrotów pieniężnych, wchodzących w rachubę przy należyci, bez wyłączenia obrotów, nie podlegających obowiązkowi należyci, w sumach końcowych, jednakże osobno:

a) według bezpośredniego i pośredniego interesu zakładów ubezpieczeń i według poszczególnych gałęzi ubezpieczeń a w granicach tych ostatnich osobno według premii, należyci ubocznych, wynagrodzeń szkód łącznie ze zwrotami premii, dalej według udziałów w zysku, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od pożyczek na police;

b) według świadczeń uczestników, świadczeń innych osób i świadczeń instytucji zaopatrzenia.

2. Tak samo rozdzielone roczne kwoty wolnych od należyci obrotów pieniężnych, które ponadto należy podać w osobnych cyfrach według kwot rocznych, wypadających dla poszczególnych rodzajów powodów uwolnienia.

3. Podstawy wymiaru, wynikające z zestawienia rocznych sum pod 1 i 2, zesumowane i zaokrąglone co do kwot rocznych, podlega-

jących tysamym stopom należyciowym, nadto należyci, które się ma od nich uiszczyć i ogólną kwotę przypadających do zapłaty należyci.

4. Łączną kwotę spłat na rachunek (§ 36., ustęp 1.) i uskuteczionych ewentualnie przed złożeniem rocznego zamknięcia rachunkowego zapłat należyci (§ 35.) z podaniem dotyczących dat złożenia.

5. Wynikającą z zestawienia kwot należyciowych pod 3 i 4 dodatkową zapłatę lub nadpłatę.

6. Zestawienie ułożeń zamknięcia rachunkowego i ich załączników (§ 38.) z jednej strony oraz wykazanych w zamknięciu rachunkowym i sprawozdaniu pozycji rachunkowych z drugiej strony i dokładne wyjaśnienie wynikłych przytem ewentualnych różnic.

§ 38.

Załączniki zamknięcia rachunkowego.

W osobnych załącznikach zamknięcia rachunkowego należy wykazać:

a) otwierając po jednej kolumnie dla podlegających obowiązkowi należyci i wolnych odeń obrotów, kwoty roczne obrotów zakładów ubezpieczeń co do bezpośrednich i pośrednich, tutejszokrajowych, zagranicznych, węgierskich i bośniacko hercegowińskich interesów w sumach końcowych, jednakże odrębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia oraz według tytułów I do VIII, podanych w przepisie § 31., ustęp 1., o prowadzeniu ksiąg oraz z przewidzianem tam rozdzieleniem. Należy przytem co do premii z interesu ubezpieczenia łącznego, oznaczyć dokładnie zakłady przekazujące i odnośne kontrakty ubezpieczenia łącznego, zaś co do bezpośrednich interesów zagranicznych siedziby przedsiębiorstw, z których te interesy pochodzą, oraz odnośnych reprezentantów, a co do wolnych od należyci premii z pośredniego interesu zagranicznego siedziby przedsiębiorstw, z których ten interes pochodzi, ubezpieczone zwrotnie zakłady i odnośne kontrakty; odrębne podanie cyfr obrotów rocznych poszczególnych siedzib przedsiębiorstwa lub przekazujących (ubezpieczonych zwrotnie) zakładów należy dostarczyć tylko na żądanie władzy skarbowej;

b) łączne sumy pożyczek na police, które istnieją z początkiem roku czynności, w ciągu tego roku zostały udzielone, lub w tym czasie spłacone oraz z końcem roku czynności jeszcze zalegają, a w razie korzystania z uwolnienia od należyci każdą łączną sumę osobno według wolnego od należyci interesu za-

granicznego, interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego oraz według podlegającego obowiązkowi należności interesu tutejszokrajowego i zagranicznego;

- c) imiona, nazwiska i miejsca zamieszkania tych uprawnionych do zaopatrzenia, którzy mają swe zwykłe miejsce zamieszkania poza granicami Austrii (§ 20.);
- d) kwoty roczne tych, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 b, dokonanych w Austrii obrotów austriackich instytucji zaopatrzenia, od których należności mają według § 4. d umowy co do należności z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, mają wpływać do węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

§ 39.

Osobne postanowienia dla podmiotów ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy.

(1) Powszechny zakład pensyjny ma przedłożyć władzy skarbowej I instancji (§ 37., ustęp 1.) zamknięcie rachunkowe (§ 37.) najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia, dołączając jeden egzemplarz zamknięcia rachunkowego i sprawozdania.

(2) Zamknięcie rachunkowe należy co do rozdziałów, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 i 2, zestawić według działu ogólnego i szczegółowego i ma ono w szczególności w szczegółowym dziale wykazywać sumy roczne wszystkich obrotów co do ubezpieczenia tych nauczycieli prywatnych, których zabezpieczone pobory zaopatrzenia przekraczają wymiar normalny (§ 28., ustęp 3., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), rozdzielając te sumy roczne według podlegających obowiązkowi należności i wolnych od tego obowiązku kwot rocznych.

(3) Instytucje zastępcze winny w załączniku do zamknięcia rachunkowego wykazywać łączny obrót osobno według wszystkich, wchodzących przy należności w rachubę pozycji sprawozdania z prowadzenia przedsiębiorstwa (obrotu), o ile dotyczą one ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy a mianowicie według sum rocznych opłat bieżących, taks od podwyższenia pensji i małżeńskich, wpłaconych udziałów w rezerwie premii na zakupno lat służby, nadto rent dla inwalidów, na starość, wdowich i datków na wychowanie oraz odpraw; należy przytem podać, czy i co do jakiej kwoty częściowej każdej z tych poszczególnych pozycji korzysta się z uwolnienia od należności a nadto należy te pozycje, które według § 87. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym obejmują za-

równo wolne od należności jakoteż obowiązane do niej obroty, rozdzielić według obowiązanych do należności i wolnych od niej sum rocznych, jakie przypadają na każdą z ustawowych, wymienić się mających klas płacy (§ 3. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym). Ewentualnych udziałów ubezpieczycieli zwrotnych (artykuł II., ustęp 2., rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 21. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 348), nie trzeba przy tym wykazie odliczać.

(4) Zarządzone w artykułach 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 323, przedłożenie wykazów miesięcznych i rocznych ma na przyszłość odpaść. Pozatem przepisy tego rozporządzenia ministeryalnego pozostają bez zmiany.

(5) Podmiotom ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy można, o ile wykażą one okoliczności, potrzebne do ocenienia wolnego od obowiązku należnościowego zakresu czynności (§ 87., ustępy 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), zezwolić na prośbę z zastrzeżeniem każdoczesnego odwołania, na uiszczenie ryczałtowej należności w ten sposób, że należność uiszcza się na podstawie wykazanego procentowego przeciętnego stosunku między podlegającym a wolnym od obowiązku należności obrotom tylko od wynikającej z tego obliczenia części łącznego obrotu, uwzględnionego przy wymierzeniu ryczałtu, w takim procencie, jaki przypada na obrót podlegający należności.

(6) W tym przypadku należy w obliczeniach wykazać ustanowioną w drodze układu procentową część łącznego obrotu i przewidziany w ustępie 3. załącznik zamknięcia rachunkowego ma odpaść.

§ 40.

Zapłata dodatkowa, nadwyżka.

(1) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego zapłatę dodatkową należy uskutecznić do 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności, lub też wraz z pięcioprocentowymi odsetkami zwłoki najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności (§ 35.), zaś ze strony Powszechnego zakładu pensyjnego najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia (§ 39.), a to w urzędzie, oznaczonym w § 35., ustęp 3., za pomocą poświadczenia złożenia, w którym należy się powołać tylko na roczne zamknięcie rachunkowe.

(2) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego nadwyżkę należy wciągnąć do rachunku albo przy najbliższych spłatach na rachunek (§ 36),

lub też na prośbę zakładu lub instytucji zwróci ją właściwa władza skarbowa I. instancyi (§ 37., ustęp 1.).

XI. Kontrola.

§ 41.

(1) Zakłady i instytucje są obowiązane do przedkładania władzom skarbowym na żądanie swych statutów, warunków ubezpieczenia i innych materyałów dowodowych, które władze skarbowe uznają za potrzebne do osądzenia czynności zakładu lub instytucji.

(2) W razie istotnych zmian statutów lub warunków ubezpieczenia należy przedłożyć właściwej władzy skarbowej I. instancyi (§ 37., ustęp 1.) w ciągu 14 dni po ich zatwierdzeniu przez władzę zmienione statuty lub warunki ubezpieczenia w dwu egzemplarzach.

(3) Nowo powstałe zakłady i instytucje winny donieść właściwej władzy skarbowej I. instancyi w ciągu 14 dni o swem powstaniu, przedkładając dwa egzemplarze statutów i warunków ubezpieczenia.

(4) Władze skarbowe mają prawo w celu bliższego zbadania dokładności i ścisłości zapłat należyci i rocznych zamknięć rachunkowych, w szczególności zaś dla zbadania, czy zachodzą warunki dla korzystania z uwolnień lub ulg należyciowych, żądać udzielenia wszystkich uważanych za potrzebne wyjaśnień, wglądać do zapisków przedsiębiorstwa i dokumentów oryginalnych zakładu lub instytucji i na udzielane od wypadku do wypadku upoważnienie Ministerstwa skarbu żądać przedłożenia wyciągów lub odpisów tych pism i innych załączników.

XII. Postanowienia przejściowe.

§ 42.

Przewidzianym w § 1. i § 4., ustęp 1, rozporządzenia cesarskiego należyciom i dotyczącym ich postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają obroty (zapłaty i świadczenia) oznaczonego tam rodzaju, dokonywane po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego także wtedy, gdy czynności prawne, na których one polegają, zostały zawarte przed tą chwilą (§ 12. rozporządzenia cesarskiego).

§ 43.

Od tego zachodzi wyjątek tylko o tyle, o ile przy kontraktach ubezpieczenia i umowach o zaopatrzenie, od których uiszczono w czasie po dniu 31. grudnia 1910 należyci za kontrakty według

pozycyi taryfy 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, przy wzięciu za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, należy co do wszystkich obrotów rodzaju, oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 1, i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego, których dokorano w czasie od dnia 1. stycznia 1916 do dnia 31. grudnia 1920 na podstawie tych kontraktów ubezpieczenia i umów o zaopatrzenie uiszczać, tylko połowę przewidzianych tam należyci.

§ 44.

(1) Zakłady i instytucje, które chcą czynić użytek z tych ulg należyciowych, winny wykazać, że zachodzą wymiënione w § 43. warunki.

(2) Kwoty roczne premii, podlegających znížonej należyci (świadczenia na rzecz instytucji zaopatrzenia) i należyci uboczne, należy wykazać w rocznem zamknięciu rachunkowem (§ 37.) oddzielnie od obrotów, podlegających normalnym stopom; to samo odnosi się do zwróconych na podstawie stornów (§ 10., ustęp 5.) lub odpisanych (§ 16., ustęp 2.) premii wraz z należyciami ubocznymi.

(7) Te świadczenia, które podlegają znížonej i te, które podlegają pełnej należyci należy prowadzić w księgach osobno, otwierając dla każdej z nich osobną kolumnę. Do tego przepisu prowadzenia ksiąg należy stosownie do wyboru zakładu lub instytucji, zastosować się albo przez otworzenie tych kolumn w kontach księgi głównej lub przez prowadzenie zaopatrzonego obydwoma kolumnami zapisku pomocniczego (skontra) co do poszczególnych dochodów, podległych znížonej i pełnej należyci; zapisek pomocniczy należy w obydwu kolumnach zamknąć miesięcznie lub kwartalnie a na końcu każdego roku czynności uzupełnić przeglądem, w którym mają być uwidocznione roczne kwoty końcowe dochodów, podlegających znížonej i pełnej należyci, oraz łączna kwota obydwu rodzajów.

§ 45.

(1) Przewidziane w § 44. rozdzielone prowadzenie ksiąg i wykazywanie w rocznem zamknięciu rachunkowem może być zaniechane, jeśli dla okresu co najwyżej pięciu lat, rachując od chwili wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, a zatem najpóźniej do dnia 31. grudnia 1920 będzie ustanowiona w drodze układu jednolita stopa należyci ryczałkowej dla wszystkich świadczeń, podlegających znížonej stopie z § 12., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego i pełnym stopom z § 1., ustęp 1, l. 1, lub § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego (§ 12., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego).

(2) O ustanowienie takiej stopy winny zakłady i instytucje prosić właściwą władzę skarbową I. instancyi (§ 37., ustęp 1.) do końca marca 1917, przedkładając środki dowodowe, potrzebne dla niezawodnie pewnego ocenienia przypuszczalnego wymiaru podlegających zniżonej i pełnej stopie należyciowej dochodów i proponując odpowiednią, jednolitą stopę ugodową.

(3) O prośbie rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania.

(4) Po upływie wymienionego w ustępie 1. pięcioletniego terminu wchodzi w użycie pełne stopy należyciowe co do wszystkich wpływających premii wraz z należyciami ubocznymi.

§ 46.

(1) Obowiązku zakładu lub instytucji uiszczenia należyci według § 1. lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla przepisanych przed wejściem jego w życie, lecz dokonywanych dopiero po tym czasie świadczeń, nie narusza dozwolenie na użycie za podstawę wymiaru należyci przepisanych świadczeń. Tak samo ulga z § 43. nie rozciąga się na przepisane przed dniem 31. grudnia 1920, lecz wpływające dopiero po tym czasie świadczenia.

(2) Gdy po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego przypływają premie (świadczenia do instytucji zaopatrzenia) i należyci uboczne, które zostały poddane należyci według pozycji taryfowej 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, bez wzięcia za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, to można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o zaliczenie tych należyci do przypadających do zapłaty należyci, wymierzonych od wszystkich premii, wpływających po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego (świadczeń na rzecz instytucji zaopatrzenia) i należyci ubocznych.

(3) To samo odnosi się do należyci, które zostały uiszczone według dotychczasowych przepisów o należyciach od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz dokonanych dopiero po tej chwili wszelkich innych świadczeń biorących ubezpieczenie lub zakładu ubezpieczeń (instytucji zaopatrzenia).

(4) W podobny sposób dopuszczalne jest także wliczenie należyci, uiszczonych od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz nie nadeszłych premii (wraz z należyciami ubocznymi) lub odsetkami od pożyczek na police, w wypadku ich stornowania; tego rodzaju storna nie należy wykazywać w rocznym

zamknięciu rachunkowym jako obrót, wolny od należyci (§ 37., ustęp 2., l. 2).

(5) Podstawy zaliczenia należyci i zaliczalne kwoty należyci można ustalić także w drodze układu, przyczem należy zastosować odpowiednio postanowienia § 45., ustępy 2. i 3.

§ 47.

Wszystkie umowy, zawarte przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego przez zarząd skarbowy z zakładami lub instytucjami co do należyci ryczałtowej lub co do czasu i sposobu uiszczenia należyci, które to umowy mają za przedmiot obroty, podległe według § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należyci procentowej lub są uwolnione według §§ 9. do 11. rozporządzenia cesarskiego, tracą moc obowiązującą, o ile nie dotyczą one obrotu przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, z dniem 31. grudnia 1915.

§ 48.

(1) Za czas aż do ustalenia pierwszej, mającej się wymierzyć w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego należyci (§ 35), należy uiścić spłaty na rachunek (§ 36.) w wysokości czwartej części tej należyci rocznej, jakaby wynikała przy wzięciu za podstawę wykazanych w ostatnim rocznym zamknięciu rachunkowym zakładu lub instytucji, przy zastosowaniu podstawy wymiarowej i zasad należyciowych w § 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Jeśli kwartał czynności zakładu lub instytucji nie rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1916, to pierwszą spłatę na rachunek należy uiścić tylko w przypadającej stosunkowo na okres czasu do rozpoczęcia się najbliższego kwartału czynności kwocie częściowej wspomnianej w poprzednim ustępie kwoty rocznej.

(3) Zakłady, które nie przedłożyły jeszcze zamknięcia rachunkowego, winny aż do ustalenia pierwszej należyci w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego obliczyć spłaty na rachunek, stosując § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego według obrotów, które wypadły w pierwszym pełnym kwartale czynności, jaki przypadł na czas wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego. O ile rok czynności nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, należy dla pierwszej spłaty na rachunek wziąć przytem za podstawę rzeczywiste obroty aż do najbliższego kwartału czynności.

(4) Podmioty ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryuszy, którym zezwolono w drodze układu na uiszczenie należności według pozycji taryfowej 57 *E* lub *F* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, mogą aż do wymierzenia pierwszej należności, jaka ma być uiszczona według przepisów rozporządzenia cesarskiego, uiszczyć spłaty na rachunek stosownie do złożonych w ostatnim roku a ustalonych w drodze układu należności.

§ 49.

Jeśli początek roku czynności zakładu lub instytucji nie schodzi się z wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, to dla pierwszego wymiaru należności (§ 35.) i pierwszego rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) należy wziąć za podstawę zapłaty, które w czasie od wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego wpłynęły rzeczywiście do zakładu lub instytucji (§ 1., ustęp 1., l. 1 i 3, § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego) i zapłacone przezeń (§ 1., ustęp 1., l. 2 i 3, § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego).

§ 50.

(1) Istniejące instytucje zaopatrzenia, które podlegają postanowieniom § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, lecz nie uiszczyły dotąd bezpośrednich należności według pozycji taryfy 57 *E* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, winny do dnia 1. marca 1916 przedłożyć właściwej władzy skarbowej I. Instancji (§ 37., ustęp 1.) dwa egzemplarze swych statutów (umowy o zaopatrzenie, normy pensyjnej itp.).

(2) O ile zawarte przez instytucje zaopatrzenia umowy zastępcze zostały poddane należności według pozycji taryfy 76 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o darowanie należności, które ma się uiszczyć od obrotów, opierających się na tych samych umowach zastępczych stosownie do § 4., ustęp 1., l. 2,

rozporządzenia cesarskiego, aż do kwoty wymienionej poprzednio należności, przedkładając przytem umowy zastępcze i podając daty wpłacenia tej należności.

XIII. Postanowienia wspólne.

§ 51.

(1) Postanowienia tego rozporządzenia o należnościach, które się ma uiszczyć według § 1. rozporządzenia cesarskiego, należy stosować w zupełności także do należności, przewidzianych w § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Dla przerachowania pieniędzy zagranicznych i lutejszokrajowych monet handlowych na walutę koronową należy przy wymierzaniu należności, jakie się ma uiszczać według rozporządzenia cesarskiego wprost bez urzędowego wymiaru, są miarodajne ustanowione w rozporządzeniu ministerjalnym z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, cyfry stosunkowe.

(3) Obowiązujące przepisy o uwolnieniach, opierające się na właściwości przedmiotu lub charakterze osób, nie mają z wyjątkiem pozostawionych w § 11. rozporządzenia cesarskiego bez zmiany uwolnień w zakresie publicznego ubezpieczenia, zastosowania do należności, które należy według rozporządzenia cesarskiego uiszczać bezpośrednio bez urzędowego wymiaru; odnosi się to w szczególności do uwolnień pozycji taryfy 48 *k*, *l* i *n*, i pozycji taryfy 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

XIV. Chwila wejścia w życie rozporządzenia.

§ 52.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, a zatem w dniu 1. stycznia 1916.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.